

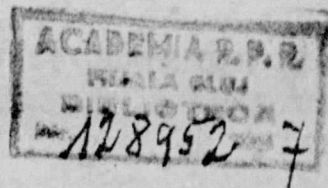
ségül hívóknak, orvosságot a' Betegeknek, vizáztatást a' meg-keferegett fizűveknek.

K. Mondjon hát példát ezekre?

F. Az Isten az ötvenedik 'Sóltárban azt ígerte: Híjj segítségül engemet a' te nyomorúságodnak idején, én meg-segítlek tégedet

Másodszor Jérémiásnál az 31-dik részben 34-dik versében kegyelmét, és bűn bocsánatot ígér a' bűnösöknek, ezt mondván: meg-kegyelmezek az ő álnokságoknak, és az ő bűneikről többé meg-nem emlékezem.

V É G E.

SZOMORÚ GERLITZE

A V A G Y

EGY KOMÁROMI MAGYAR MENYETSKE' SIRALMAS NÓTÁJA,

mellyben

Az emlétett Menyetske Leányságának

el-múlt Vjdámságát kefergi.

E L S Ö:

Siralomnak, Fájdalomnak völgyében kef:

M Á S O D I K:

Hervad Szivem; 's árad naponként.

H A R M A D I K:

Oh kegyetlen Fatum tsalárdságod látom.

Nyomtattatott a' Föld-indúláskor 1784.

ELSO:

1.

Siralomnak, Fajdalomnak Völgyében ke-
sergek, Egy Erdőben, vagy mezőben
mint árva tévelygek.

Nem akadhatok egy útra,
És frissen folyó szép kútra.

Mellyet immár árva madár jól el-hagy-
tam hátra.

2.

Zavarosan, nem -is tisztán, mint Ger-
litze-madár, melly bújában, fájdalmában
csak száraz ágra száll.

Bé-véstem én italomat,
Igy enyhítem bús forsomat,
Még sem szánják, a' kik hallják kemény
panaszimat.

3.

Oh én árva, melly bé-zárva vagyok
kalitkában, eped szívem, hervad színem
kemény rabságomban,

Békóban vagynak lábaim,
Rabságban minden tagjaim,
Meg-szakadok, jaj meg-halok, lankadnak
inaim,

4.

4.

Már el-estem, 's törben estem, és
meg-fogattattam, véletlenül 's kéntele-
nül magamat meg-adtam,

Nem lehet szabadulásom,
Magam koporsómat ásom,
Mert el-múlt tölem, el-fordult régi vi-
damságom.

5.

Oh melly távúl, tölem járúl régi sza-
badságom, már el-hervadt, és meg-fon-
nyadt szép leányi ágom,

Tsörög én lábaimon lántz.
Elöttem van mélységes sántz,
Nem vidámít, és nem ámit, ama' szép Őri
tántz.

6.

Rabbá lettem, el-vétettem szabad-
ságnak útját, hogy nem láttom, 's által nem
hagytam rabságom' kútját,

Mert Vepus vala Vezérem,
Kinek fülébe jött hírem,
Igy változott, 's erre hozott friss Leányi
vérem.

7.

Őri Házban, de nem gyászban, a' mi-
dön sétáltam, Afzszonyokat, nagy rabo-
kat a' midőn ott láttam,

Azokat csak ki-nevettem,
Mert

Mert jól eszemben nem vettem,
Bús szívemnek állapotját, mellyben én - is
estem.

8.

Gyeuge pártám nem akartam fejem-
ről le - tenni, kőszorúmat, virágomat illy'
hamar veszteni:

De igen erőtlen lévén,
Jövendőkre nem tekintvén,
Búk' poharát, szívem' kárát, bús árva bé-
vévén.

9.

Egy bús völgybe, nagy erdőbe már
lábam bé - hágott, szívembe a' bánat nyí-
la nagy sebeket vágott,

Mert kőszorúm le - vétetett,
Víz' közepére rétetett,
Én fejemtől, életemtől, meszíze el - vi-
tetett.

10.

Repüljön bár, a' Sas - madár sebes szár-
nyaival, vagy az hajós, jó kormányos faj-
kás hajóival,

Soha vízfsza nem hozhatják,
Mert víznek hajjai hajtják,
Noha látni, vagy szemlélni, szemeim ó-
hajtják.

11.

11.

Leányságom' szabadságom' a' midőn
fontolom, Tantalusnak árva rabnak alma-
ját kóftolom,

Mert lehetetlen meg - fognom,
Leányi örömbe hágnom,
Tsak rabságban, illy bús gyászban kelle-
tik maradnom.

12.

Isten tudja ; mert ő látja szomorú szí-
vemet, hogy így estem, 's el - vésztettem
leányi kedvemet,

Szabadságtól nagy rabságra,
Zöld virágtól szárazságra
Mint egy Arvátska jutottam fok keserves
fajra.

13.

Tsak Istenhez mind ezekben szívből
fohászkodom, én szívemet, bús kedvemet
néki fel - áldozom,

Mert a' kik bíznak Istenben,
Vigasztaltatnak szívekben,
Szomorítatnak, kik bíznak, csak gyalgó
emberben.

14.

Zárj - bé engem', én Istenem, szent-
séges szívedbe, Leányodat, szolgálódat
vedd - bé szent kedvedbe.

Mutasd szent malasztodat,
Áraszd

Áraszd reám Aldásodat,
Óltalmazd, vigasztaljad, árva szolgálódat.

15.

Ezer hét száz nyóltzvan négyben,
gyázos életemben, mint rabságban, nagy fogságban, és bal esetemben;

Illyenképpen fohászkodtam,
Leányságomat szajnáltam,
Afszonzságom, nagy fogságom' immár meg - kóltoltam.

M Á S O D I K:

1.

Hervad szívem's árad naponként bánatom,
Siralmas, úaalmas életem mint látom,
Keserves könyvekkel szemeim' ászratom,
Bú's bánatim közt már nem vigasztaltatom.

2.

Siralommal töltöm bádjott napjaimat,
Jaj szóval múlarom minden óráimat,
Halal mérge szálja szem - pillantásimat,
A' mellyek meg - óltjak végre vígságimat.

3.

Oh szerentsétlenség világ' tündérsége!
Mézzel kentt el-vesztő nagy keserűsége,
Előtteem halálnak forog szörnyűsége,
Almatlanság miatt lesz' éltemnek vége.

4.

4.

Mert szörnyű kinaim bokrosan követtek,
Keserves szemeim im' el - keferedtek,
Árkozott hívságim, kik erre vezettek,
Híremben's nevemben jáj im' el - temettek.

5.

Mit kékik fokáig nyomorúlt életem,
Nintsen könnyebbségem nagy az én efelem,
Mellyből új életre magam nem vehetem,
Sőt múlando forsom szomorun nézhetem.

6.

Muzsikák' zengése szomorún mutatja
Halálom' óráját, 's fejem' szomorúja,
De tudom, Istenem lelkem' boldogítja,
Kinaim közt midőn magához szólítja.

7.

Maradj magadnak már világ' roz' hívsága.
El - múlandó jóknak állatatlansága,
Noha most' testemnek van Almatlansága,
De rövid nap' leszén földben nyúgovása.

H A R M A D I K:

Oh kegyetlen Fatum! tsalárdságod látom,
Érzem, hogy sebben ejtesz, több töb'
kí ra készítesz'.

Most kedvemre éltem, veszélytől nem féltem,
kerítettél halódba, meg - akadtam valóban.

Nyíl-